

Våldsamma excesser i går vid pastor Barratts möte.

Bedjandet bringar en kvinna till
vansinnets gräns.

Orgier i religiös extas.

Fru Asplund får tungomålstalandets gåfva
på möte i frälsningsarméens lokal.

En serie tungomålstalände bönemöten som man kunde anta att den norska, på det området bekanta pastor Barratts hitkomst skulle ge upphovet till tog sin början i går afton, då pastorn, efter att kvällen förut ha på ett dock relativt lugnt möte förberedt sina anhängare på hvad som komma skulle, anordnat ett mera enskildt möte med de troende. Det hölls i frälsningsarméens lokal, David Bagares gata 6 och 7, och blef till våldsamma excesser och religiösa vansinnesorgier, som för hvarje kritiskt och oförvilladt sinne måste göra ett motbjudande och vidrigt intryck. En af våra medarbetare, som skaffade sig tillfälle att närvara vid detta "uppbyggelsemöte", skildrar på följande sätt sina intryck därför:

Barratt var tillstädes redan en kvart före kl. 8 och tillhöll de anlända att förkorta tiden med sång och s. k. vittnesbörd. En ljuslagd man med välklippt haksäck, hvilken jag i fortsättningen vill kalla sångaren, tog med kraftig, men hes stämma upp det ena numret efter det andra. Han tycktes ofta välja obekanta sånger, ty det hände gång på gång att han fick sjunga ensam.

Efter hand infinna sig så många åskådare att salen blir half. Bland dem märkes den tungomålstalände fru Asplund, som strax efter sin ankomst får gåfvan att bedja och i sin bön uttalar den förvisningen att Jesus just i kväll skall vara närvarande på ett aldeles särskildt sätt. Så följer bön på bön, ett ifrigt, stundom våldsamt ropande att anden måtte komma med sin eld, att Jesus måtte sända skurar af välsignelse, det senare ett mycket guderadt uttryck, som gång på gång återkommer. Barratt dröjer länge innan han stiger fram. Gång på gång söker han åter få i gång bön och vittnesbörd.

Ändtligen stiger han upp på tribunen. Han är klädd i en mörk kavajkostym och har en oansenlig figur. Hans spetsiga skägg och nedhängande mustascher äro grånade, ansiktet är blekt, det uppstrukna håret gråsprängdt, pannan är bred och ligger tungt fram öfver de mörkblå ögonen, hvilka därigenom verka nästan svarta. Hans tal innehåller ingenting märkvärdigt. Han talar mest om andens fullhet, läser upp det ena bibelstället efter det andra — alla syftande på anden — och talar sedan öfver dem. Hans stämma är mörk och varm och hans åtbörder osökt målände, men man frågar sig likväl i början förgäfvad hvad det är hos honom som kunnat skaffa honom det oerhörda väldet öfver de troendes sinnen. Kanske är det hans absoluta frihet från all predikoton. Han talar omedelbart till hvar och en med de tonfall man använder då man i ett samtal mellan fyra ögon vill öfvertyga eller öfvertala någon, försäkra någon om sina varmaste känslor, ge ett löfte, göra en fråga. Han är mycket benägen för uppräknningar. Gud kan ge andens fullhet när man är i sitt arbete, när man åker spårvagn, när man ligger i sin säng, han ger den åt fattig och rik, han ger den icke blott åt den lärda, utan lika väl åt den olärda o. s. v. Alla synpunkter anlägger han.

Plötsligt och öfverraskande höjer han rösten och slår verran händerna, och en ryckning går genom församlingen. Under talets gång visar det sig att dessa stegringar, hvilka ofta bli våldsamt starka, men likväl aldrig obehagliga, äro af stor verkan. Han blir aldrig dyster i tonen, svafvar aldrig, utan predikar blott den glädjefulla elden, och det hände gång på gång att han skrattar — t. ex. när han säger att så snart vi bedt därom, kommer Guds ande, "lige" strax. Sitt första anförande avslutar han med en frälsningshistoria från Newyork. Utan att blinka, berättar han för den troende horden hur en lam man vid ett möte i nämnda stad greps af anden, att man förde honom fram till Barratts sida, att han därefter blef frälst och botad från sin lamhet samt började profetera och tala med tungor. Hans botande från lamheten var icke tillfälligt, ty vid ett följande möte var han närvarande och visade att hans förut förlamade extremiteter voro fullt brukbara. Barratt framställde honom med dramatisk talang.

— Se här, sade han, denna fot kunde man förut ränna en spik igenom, utan att jag märkte det, men nu (Barratt satte foten med ett häftigt steg i golvet) kan jag bruka den!

På ett lika lifligt sätt framställde han hur mannen visade sin förut lama hand. Församlingen utbröt härvid i en storm af hänryckta suckar och utrop. Stämningen stegrades häftigt af Barratt, afsiktligt, tycktes det, för att komma öfver till bönexcesserna.

— Hvem längtar efter Guds andes eld? ropade han. Räck upp din hand, du som längtar!

Största delen af församlingen räckte upp händerna.

— Kom hit fram alla, och låt oss falla ned på våra knä in för Gud!

Hela golvet mellan bänkarna och tribunen blef fullt af knäböjande, mest kvinnor, af hvilka de flesta hade hattar och kappar på. Midt ibland dem låg Barratt. En ung man framför mig hade nog sinnesnärvaro att först lägga af sin nya värrock. Och så började bedjandet. En medelålders kvinna satte i gång med en pinsam jämmer, som tydligen var hennes force. Det hördes som om hon grät, och hon vinnlade sig särskildt om att dra ut vokaler i det oändliga och att hålla dem i ett starkt tremulerande.

— Oooo, Jeeesus, koom till dina baarn!
Efter ytterligare ett par böner, af hvilka en framsades af fru Asplund, som nu särskildt ville att Jesus skulle ta henne hel och hållen och göra med henne hvad han ville, tog Barratt till orda och anropade en stund. Han hade församlingen helt i sitt våld. Ackompanjemangt af suckar, stönanden och rop steg och föll med styrkan i hans bön.

Fru Asplund grep därefter åter in. Hon försäkrade nu församlingen att hon under mötet sett Jesus i form af en dufva flyga fram och åter öfver församlingen. Dufvan hade flera gånger vänt på hufvudet och sett bedröfvad ut. Fru Asplund ville säkerligen gjort något mera af sin dufva, men afbröts af en annan ifrig syster, hvass hjärtas fullhet bröt fram något olägligt. Den tidigare nämnda sångaren hade också ett obehagligt sätt att gång på gång sätta in med en sång just då någon skulle börja bedja. En gång högg han in då en med

Pastor Barratt.

svagare stämma utrustad höll på att bedja och öfverröstade denne.

Den troende hopen låg alltfört på knä kring Barratt, bedjande, suckande, stönande, ropande, jämrande. Extasen hade nu nått en sådan höjd att man icke behöfde någon som ledde bönen, utan alla ropade om hvarandra. Plötsligt hördes några egendomliga ljud skära sig genom denna det religiösa vansinnets massa. Det blef allt högljuddare. Det liknade en hysterisk kvinnas gråt. Ett stort antal af de närvarande blefvo synbart skrämda och aflägsnade sig skyndsamt. Jag steg upp från min bänk och gick fram till den bedjande flokken. En äldre kvinna, klädd i hatt och kappa, låg på golvet strax intill Barratt. Hon låg med ansiktet böjdt tätt ned mot golvet och händerna hårdt sammanvridna. Hennes ansikte var blekt och hennes kropp skakade. Allt häftigare grät hon, en hemsk gråt, som man ibland hade svårt att skilja från ett ihållande vansinnigt skratt. Med ens bytte hon om läten och framstötte serier af korta hväsljud — ts ts ts ts —

Barratt tycktes van vid sådana scener, ty han jublade och uppmanade till tack och lof. Han bad nu, med händerna knäppta framför bröstet, det bleka ansiktet vänt uppåt och ögonen slutna. Han bad för allt och alla, t. o. m. för Sverges kungahus.

När han slutat hade kvinnan något lugnat sig och skulle börja bedja själf. Hon hinner emellertid blott tacka Gud för att han kommit till henne, när hon åter gripes af paroxysmer och börjar sin vansinniga gråt på nytt. Och åter börjar en korus af gråt, halleluja, suckar, skrik och stönanden, stegrad till en förfärande styrka. Ur den vanvettiga kören ljuder plötsligt fru Asplunds genomträngande röst. Hon har nu fått nådens högsta potens och talar med tungor, d. v. s. frambringar en del meninglösa ljudföljder. Hon lyckas emellertid inte göra sig vidare gällande, hvarför anden snart åter öfverger henne.

Kvinnan ligger fortfarande och vrids sig på golvet. Barratt går fram och lägger sig vid hennes sida, och när hans ord inte hjälpa går han upp och sätter sig till orgeln samt sjunger med vårdad och vacker röst en sång. Under denna stiga de troende upp och slå förstulet dammet från sina knä. Efter sångens slut stiger en man fram och dämpar ytterligare hänförelsen genom att föreslå en kollekt. Kvinnan ligger fortfarande kvar, fast hennes gråt något lugnat sig. Huruvida hon blef så återställd att hon kunde utan hjälp ta sig hem, är jag icke i stånd att säga, då jag kände det som en oerhörd lättnad att slippa ifrån detta inferno.

Barratts egen mening om tungomålstalandet.

En intervju.

I ofvanstående skildring är Barratts yttre beskrifvet. Därtill kan läggas att han vid ett personligt samtal gör intrycket af att ha ett nervöst temperament, hvilket särskildt synes på hans handrörelser. När han talar, vänder han gärna bort blicken. Han är fri från all affektion, har ett ovanligt vinnande sätt och en vacker stämma, som ofta får en varm under-ton.

Barratt är af engelsk börd. Hans far var grufdisponent i Norge och ämnade låta sonen gå samma bana. Efter studier i England anställdes också denne vid någon norsk grufva och var nästan färdig med sin utbildning till grufingenjör, då han afbröt sin bana för att "följa kallelsen". Barratt har tydligen varit en man med fantasi och ett rikt känslolif. Han tänkte en tid på att utbilda sig till musiker och tog därför lektioner af Grieg samt har äfven sysslat med målning. Efter det han lämnat grufarbetet utbildade han sig till predikant och verkade under åtskilliga år i Kristiania. För ett par år sedan sändes han till Amerika för att samla medel för Kristiania stadsmission och gjorde då bekantskap med den "väckelse" som på den tiden gick fram öfver Amerika. Han greps starkt af denna och bad ifrigt till Gud om att få nådens fullhet, och han fick den också på ett sätt som aldrig förut, hvarom ju hans senare historia vittnar.

Barratt säger sig själf lägga mest vikt vid den kristendom som visar sig i lefvernet, men skattar högt äfven de "speciella gåfvorna", profeterandet och talandet med tungor. Att det senare är af gudomligt ursprung och har någon mening, därom är han fast öfvertygad. Tungomålstalandet har två riktningar, säger han. Dels talas mänskliga språk, dels himmelska, som vi icke förstär. Barratt berättade flera historier om personer som, utan att ens ha hört respektive språk talat tyska, engelska, franska, latin, spanska o. s. v., och han sade sig ha utempat på ett gåfvan icke varit tillfälligt, utan att t. ex. den med spanska språket benådade äfven i fortsättningen kunnat tala spanska. Han kunde emellertid inte riktigt klargöra hvarför inte dessa fall blifvit bättre konstaterade.

Fru Asplund hade han hört och trodde på hennes gåfva. Hon hade i en mera sluten krets, där Barratt varit närvarande, talat med tungor och till och med varit för sats tolkat de himmelska budskapen. På min fråga hvad det skulle vara för mening i att anden låt personer vittna på ett språk som ingen förstod svarade Barratt att språket skulle vara ett tecken till andens närhet.

— Nå, men det stora flertalet människor tar det inte som ett tecken, utan anser det som sjuklig extas eller humbug.

Ja, det ville Barratt inte riktigt låta sig på. Hvad de hysteriska uppträderna

af Barratts möten beträffade, framhöll han att utomordentlig hänförelse förekom äfven vid andra tillfällen, politiska möten, skådespel o. s. v., utan att man sade något ondt därom. Jag ville då förmå honom att gå in på en granskning af symtomen vid de olika tillfällena och följerna af de olika slagen hänförelse, men äfven i detta fall var han obenägen att fördjupa sig i ämnet.

Det är inte lätt att döma om en sådan person som Barratt, men man får det intrycket att han själf är öfvertygad.